

سنائی

ابوالمجد محدود فرزند آدم ملقب به سنایی در سال ۴۶۷ هجری در غزنین به دنیا آمد. او را از بزرگ‌ترین شعرای زبان پارسی می‌دانند زیرا نوآوریهای گوناگونی در مثنوی و قصیده و غزل وارد شعر پارسی نموده است. سنایی در سالهای پایانی قرن پنجم از غزنین به بلخ رفت و در این شهر منظومه «کارنامه بلخ» را سرود که اشاره‌ای به زندگی شخصی خود و پدرش و معاصرانش دارد. معروف‌ترین آثار وی حدیقه الحقیقه و کارنامه بلخ و سیرالعبادالی المعاد هستند. این شاعر عارف و حکیم در سال ۵۳۵ دیده از جهان فروبست.

ملک عالم به زیر تنهایی است   مرد تنها، نشان زیبایی است

اهمیت مقام سنایی در شعر و ادب و عرفان توجه بسیاری از محققان را به خود جلب نموده است. سنایی الهام‌بخش بزرگانی نظیر عطار و مولوی بوده است. سنایی اولین شاعری است که نخستین بار به طور جدی مطالب عرفانی را وارد شعر نمود، اما عرفان او بیشتر نزدیک به شرع و اخلاق است. همان طور که اشاره شد شعر سنایی مورد توجه صوفیان بود، از جمله مولانا به اثر مهم او حدیقه توجه داشته. قصاید سنایی دارای لحن تند و انتقادی است. او تحت تأثیر لحن ناصر خسرو بوده و به لحن وی توجه داشته است. منتقدان معتبر او را شاعری دوران ساز می‌دانند زیرا سنایی